

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 158

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 2 martie 2017

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 643 din 1 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii.....	2-5	220.	— Decizie privind eliberarea doamnei Ruxandra Elena Gîndu din funcția de președinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului..... 13
Decizia nr. 704 din 29 noiembrie 2016 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală, în varianta anterioară modificării prin art. II pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016	6-10	221.	— Decizie privind numirea domnului Florian Daniel Geantă în funcția de președinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului..... 13
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
82. — Hotărâre privind acordarea prestațiilor sub forma biletelor de tratament balnear, pentru anul 2017, prin sistemul organizat și administrat de Casa Națională de Pensii Publice	11	222.	— Decizie privind eliberarea domnului Mitea Ilie Dumitru Haralambie din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Domeniilor Statului.... 14
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI			
217. — Decizie privind încetarea, prin acordul părților, a raportului de serviciu al domnului Pricăjan Dan-Aurel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	11	223.	— Decizie privind numirea domnului Alexandru-Valentin Tachianu în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Domeniilor Statului 14
218. — Decizie pentru numirea domnului Vicențiu-Mircea Irimie în funcția de secretar de stat la Ministerul Consultării Publice și Dialogului Social	12	224.	— Decizie privind eliberarea doamnei Alina Luminița Catan din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Domeniilor Statului 15
219. — Decizie pentru numirea domnului Dorin-Octavian Corcheș în funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.....	12	225.	— Decizie privind numirea domnului Marius Postolache în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Domeniilor Statului 15
		226.	— Decizie pentru revocarea domnului Ioan Gherheș din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Protecția Mediului..... 16
		227.	— Decizie pentru numirea domnului Viorel Toma în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Protecția Mediului 16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 643**

din 1 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Maria Corina Petrescu în Dosarul nr. 1.183/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.657D/2015.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 154 din 12 octombrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.183/1/2015, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii**. Excepția a fost invocată de Maria Corina Popescu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului declarat de Inspekția Judiciară împotriva Hotărârii nr. 1/P din 28 ianuarie 2015 a Consiliului Superior al Magistraturii — Secția pentru procurori în materie disciplinară, prin care s-a respins ca neîntemeiată acțiunea disciplinară exercitată de Inspekția Judiciară împotriva autoarei excepției — procuror, având ca obiect abaterea disciplinară prevăzută la art. 99 lit. h) teza întâi din Legea nr. 303/2004, constând în nerespectarea, în mod repetat, din motive imputabile, a dispozițiilor privind soluționarea cu celeritate a cauzelor.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autoarea acesteia consideră că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale numai în ceea ce privește posibilitatea Inspekției Judiciare și a celorlalți titulari ai acțiunii disciplinare de a putea ataca hotărârile prin care secțiile Consiliului Superior al Magistraturii se pronunță în materia răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Astfel, arată că posibilitatea Inspekției Judiciare (și a celorlalți titulari ai acțiunii disciplinare care au exercitat-o) de a putea ataca hotărârile prin care secțiile Consiliului Superior al Magistraturii se pronunță în materia răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5), art. 16 alin. (1) și art. 134 alin. (2) și (3) din Constituție.

6. Autoarea excepției arată că dispoziția de lege criticată are prezentul conținut în urma modificării operate prin Legea nr. 24/2012 pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii. Prin această lege a fost reorganizată și Inspekția Judiciară ca structură cu personalitate juridică în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, beneficiind de independență „operațională”. În întregul sistem de drept, posibilitatea Inspekției Judiciare de a ataca hotărârea în materie disciplinară pronunțată de secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii este unică. Privind în sens larg, în situația niciunei alte categorii profesionale, incluzând funcționarii publici și în general cei angajați în sistemul public, precum și cei angajați în sistemul privat, nu este reglementată decât posibilitatea celui nemulțumit de sancțiunea disciplinară atacată de a o contesta în fața instanței competente. Astfel, nicio altă dispoziție legală (cu excepția celei criticate) nu permite angajatorului *lato sensu* să conteste decizia dată în materie disciplinară. Cu titlu de exemplu invocă următoarele dispoziții: art. 252 alin. (5) din Codul muncii prevede că decizia de sancționare poate fi contestată de salariați la instanțele competente în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării; art. 80 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici prevede că funcționarul public nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, solicitând anularea sau modificarea, după caz, a ordinului sau dispoziției de sancționare; art. 61 alin. (3) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului prevede că polițistul nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, solicitând anularea sau modificarea, după caz, a ordinului ori a dispoziției de sancționare; art. 280 din Legea educației naționale nr. 1/2011 dispune că dreptul persoanei sancționate de a se adresa instanțelor judecătorești este garantat, în același sens fiind și art. 317 alin. (2) din aceeași lege privind răspunderea disciplinară a personalului din învățământul universitar. Or, posibilitatea instituită prin Legea nr. 317/2004 ca Inspekția Judiciară și ceilalți titulari ai acțiunii disciplinare să poată ataca hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii date în materie disciplinară creează o discriminare nejustificată a judecătorilor și procurorilor ca angajați *lato sensu* față de ceilalți angajați din sistemul public sau privat care nu sunt expuși situației ca o altă persoană să poată contesta decizia disciplinară dată de angajator. Împrejurarea că judecătorii și procurorii au un statut chiar și constituțional aparte nu justifică în niciun mod discriminarea acestora în a fi expuși declarării recursului de către Inspekția Judiciară împotriva unei hotărâri disciplinare a Consiliului Superior al Magistraturii. Or, în aceste condiții, dispoziția de lege criticată este discriminatorie și încalcă art. 16 alin. (1) din Constituție. Nu poate fi invocată nicio situație de natură obiectivă care să permită, cu titlu de excepție, în situația magistraților, posibilitatea atacării de către acuzatorul disciplinar (Inspekția Judiciară) a hotărârii date, evident, în urma sesizării făcute de Inspekție.

7. De asemenea, autoarea excepției consideră că instituirea posibilității de a formula recurs de către Inspekția Judiciară

contravine și dispozițiilor constituționale ale art. 134 alin. (2) și (3) privind rolul de instanță de judecată al Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, precum și posibilitatea de a ataca hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară la Înalta Curte de Casație și Justiție. Este adevărat că art. 134 alin. (3) din Constituție nu face distincție cu privire la persoanele care pot ataca respectivele hotărâri, însă această împrejurare nu lasă deschisă posibilitatea, acordată de norma de lege criticată, Inspecției Judiciare să conteste hotărârile disciplinare date de Consiliu prin secțiile sale. Din alt punct de vedere, raportat la aceleași prevederi ale art. 134 din Constituție, instituirea posibilității acordate Inspecției Judiciare de a putea formula recurs împotriva hotărârilor disciplinare date în materia răspunderii disciplinare a magistraților înfrânge, indirect, competența Consiliului Superior al Magistraturii chiar în această materie. Înalta Curte de Casație și Justiție poate, potrivit Constituției, să judece în cale de atac hotărârea disciplinară dată de Consiliul Superior al Magistraturii. Însă, în interpretarea logică, gramaticală și sistematică, este evident că dispozițiile art. 134 alin. (3) din Constituție au în vedere exclusiv ipoteza în care magistratului i s-a aplicat o sancțiune disciplinară de către Consiliu (de orice natură) și acesta este nemulțumit de sancțiune, având deschisă calea de atac a recursului potrivit Legii nr. 317/2004. Or, dispoziția de lege criticată nu face nicio distincție cu privire la situațiile în care Inspecția Judiciară poate contesta hotărârea disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii. Cum este și cazul în speța de față, este posibil, prin prisma art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, ca Inspecția Judiciară să conteste hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară chiar și când acțiunea disciplinară este respinsă pentru orice motiv. Ducând raționamentul mai departe, în situația (frecvent întâlnită) în care este respinsă acțiunea disciplinară, Inspecția Judiciară contestă hotărârea la Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel încât *de facto* instanța supremă ajunge să se substituie atribuțiilor Consiliului Superior al Magistraturii cu privire la răspunderea disciplinară a magistraților. În ultimul rând, posibilitatea formulării recursului de către Inspecția Judiciară este o construcție juridică illogică întrucât, potrivit art. 65 din Legea nr. 317/2004, Inspecția Judiciară funcționează în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii având doar „independență operațională”. Așadar, potrivit normei legale contestate se ajunge la situații absurde în care practic Consiliul Superior al Magistraturii prin Inspecția Judiciară își contestă propria hotărâre — cea dată de secția corespunzătoare, ceea ce nu poate fi admis.

8. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la pretinsa situație discriminatorie față de alte categorii profesionale sau alți justițiabili, instanța apreciază că, prin natura și conținutul ei specific, posibilitatea exercitării căii de atac a recursului de către titularii acțiunii disciplinare, reglementată de textul de lege criticat, nu înfrânge principiul nediscriminării și al egalității de tratament, jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului fiind constantă în a considera că diferența de tratament devine discriminare, în sensul art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, doar atunci când se produc distincții între situații analoge și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Aplicarea art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 nu îmbracă forma unei situații de discriminare, întrucât statutul special al magistraților, astfel cum este acesta reglementat, constituie acel element de diferență care face ca situațiile să nu fie identice, analoge sau comparabile, nefiind, deci, îndeplinite condițiile pentru constatarea unei atare situații. Astfel, din analiza reglementării deduse controlului de constituționalitate, Înalta

Curte de Casație și Justiție nu desprinde niciun viciu de neconstituționalitate, raportat la prevederile Legii fundamentale invocate. Dimpotrivă, din interpretarea literală a dispozițiilor de lege criticate rezultă că posibilitatea atacării soluției pronunțate de către secțiile Consiliului Superior al Magistraturii — ca instanțe de disciplină, în acțiunile disciplinare exercitate împotriva magistraților, respectă exigența asigurării accesului la justiție, inclusiv pentru titularii acțiunilor disciplinare. Această concluzie se desprinde și din interpretarea sistematică a normei în discuție, prin raportare la reglementarea de ansamblu a Legii nr. 317/2004.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prevederea de lege criticată reprezintă o aplicație a principiului accesului liber la justiție, consacrat de art. 21 din Constituție. Nu poate fi susținută afirmația autoarei excepției potrivit căreia dispoziția de lege criticată încalcă principiul nediscriminării reglementat de art. 16 din Constituție, motivat de faptul că alte statute profesionale reglementează posibilitatea atacării în justiție a deciziilor de sancționare doar pentru salariați, nu și pentru angajatori. Această susținere rezultă dintr-o interpretare eronată a legii, problema atacării deciziei de sancționare fiind distinctă de cea a exercitării căilor de atac împotriva hotărârii instanței. Legea instituie expres atât cu titlu de principiu (în Codul muncii), cât și în dispoziții din statute speciale dreptul persoanei sancționate de a se adresa instanței, întrucât doar aceasta are interesul, însă căile de atac împotriva hotărârii judecătorești pronunțate de prima instanță în acest domeniu pot fi exercitate de toate părțile din proces, în condițiile Codului de procedură civilă, deci inclusiv de angajatori sau de o altă persoană juridică ce are competența aplicării sancțiunii disciplinare. În mod similar, art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 în materia răspunderii disciplinare a magistraților reglementează titularii ce pot exercita căile de atac împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță [în acest domeniu, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, în acord cu art. 134 alin. (2) din Constituție], fără ca aceasta să constituie vreo discriminare în raport cu alte categorii profesionale.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale, sens în care invocă jurisprudența Curții Constituționale privind principiul egalității în fața legii. În cazul de față, titularii ai dreptului de a exercita recursul sunt, potrivit legii, atât judecătorul sau procurorul sancționat disciplinar, cât și Inspecția Judiciară sau ceilalți titularii ai acțiunii disciplinare care au exercitat-o, ceea ce nu constituie o încălcare, ci dimpotrivă, o consacrare a principiului egalității în fața legii. Mai mult, textul de lege criticat reprezintă o reiterare a prevederilor constituționale ale art. 134 alin. (3), potrivit cărora hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție. Totodată, potrivit dispozițiilor alin. (2) al aceleiași norme constituționale, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. Prin urmare, legea sa organică, Legea nr. 317/2004, stabilește procedura de soluționare a acțiunii disciplinare în conformitate cu dispozițiile constituționale menționate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial a României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, care au următorul conținut: „*Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare de către judecătorul sau procurorul sancționat ori, după caz, de Inspekția Judiciară sau de către ceilalți titulari ai acțiunii disciplinare care au exercitat-o. Competența soluționării recursului aparține Completului de 5 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Din Completul de 5 judecători nu pot face parte membrii cu drept de vot ai Consiliului Superior al Magistraturii sau judecătorul sancționat disciplinar.*” Prevederile art. 51 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, la care fac trimitere dispozițiile de lege criticate, au următorul conținut: „*Hotărârile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară se redactează, obligatoriu, în termen de cel mult 20 de zile de la pronunțare și se comunică, de îndată, în scris, judecătorului sau procurorului vizat, precum și Inspekției Judiciare ori, după caz, titularului acțiunii disciplinare care a exercitat-o. Comunicarea hotărârilor este asigurată de Secretariatul general al Consiliului Superior al Magistraturii.*”

15. Autoarea excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor din Constituție cuprinse în art. 1 alin. (5) privind obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi și art. 134 alin. (2) și (3) privind rolul de instanță de judecată al Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, precum și posibilitatea de a ataca hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară la Înalta Curte de Casație și Justiție.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit textului de lege criticat, recursul împotriva hotărârii pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii în materie disciplinară poate fi formulat, pe de-o parte, de judecătorul/procurorul sancționat, iar, pe de altă parte, de Inspekția Judiciară sau de către ceilalți titulari ai acțiunii disciplinare care au exercitat-o. Atât prin dispozițiile de lege criticate, cât și prin celelalte dispoziții cuprinse în cap. IV secțiunea a 4-a din Legea nr. 317/2004, legiuitorul a reglementat atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților, instituind reguli și proceduri speciale privind răspunderea disciplinară, norme ce țin de specificul statutului judecătorilor și procurorilor. Statutul judecătorilor și procurorilor este reglementat la nivel constituțional, în art. 125 — pentru judecători și în art. 132 — pentru procurori, dispoziții care fac parte din titlul III „*Autoritățile publice*”, cap. VI „*Autoritatea judecătorească*”, iar la nivel infraconstituțional este reglementat prin Legea nr. 303/2004, care conține dispoziții specifice referitoare la incompatibilități și interdicții, cariera judecătorilor și procurorilor, drepturile și îndatoririle judecătorilor și procurorilor și răspunderea judecătorilor și procurorilor.

17. În ceea ce privește răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor, specificul reglementării aplicabile acestora este dat de existența Consiliului Superior al

Magistraturii, care, potrivit art.133 alin. (1) din Legea fundamentală, are rolul de garant al independenței justiției, iar, potrivit art. 134 alin. (2), „*îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor*”. Referitor la acțiunea disciplinară a judecătorilor și procurorilor, legiuitorul român a adoptat o reglementare similară cu cea a altor țări din Europa, prevăzând o fază administrativă, cercetarea disciplinară efectuându-se de inspectorii din cadrul Inspekției Judiciare, și o fază jurisdicțională, care se desfășoară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit dispozițiilor Legii nr. 317/2004 și celor ale Codului de procedură civilă, cu respectarea principiului contradictorialității, magistratul în cauză fiind citat, putând fi reprezentat de un alt judecător sau procuror ori asistat sau reprezentat de avocat, având dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și să solicite administrarea de probe în apărare (A se vedea în acest sens Decizia nr. 127 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 8 aprilie 2011).

18. Curtea reține că, ținând cont de specificul statutului judecătorilor și procurorilor și având în vedere necesitatea instituirii unor norme speciale cu privire la răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor, Legea nr. 317/2014 a reglementat titularii acțiunii disciplinare, după cum urmează: acțiunea disciplinară în cazul judecătorilor se exercită de Inspekția Judiciară, prin inspectorul judiciar, de ministrul justiției sau de președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar în cazul procurorilor se exercită de Inspekția Judiciară, prin inspectorul judiciar, de ministrul justiției sau de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În vederea exercitării acțiunii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, legiuitorul a prevăzut că este obligatorie efectuarea cercetării disciplinare prealabile de către Inspekția Judiciară — structură cu personalitate juridică în cadrul Consiliului Superior al Magistraturii, care acționează potrivit principiului independenței operaționale, îndeplinind, prin inspectorii judiciari numiți în condițiile legii, atribuții de analiză, verificare și control în domeniile specifice de activitate. Potrivit art. 46 alin. (1) din Legea nr. 317/2004, în cadrul cercetării disciplinare se stabilesc faptele și urmările acestora, împrejurările în care au fost săvârșite, precum și orice alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției. Ascultarea celui în cauză și verificarea apărărilor judecătorului sau procurorului cercetat sunt obligatorii, iar judecătorul sau procurorul cercetat are dreptul să cunoască toate actele cercetării și să solicite probe în apărare. După primirea rezultatului cercetării prealabile, titularii prevăzuți de lege pot exercita acțiunea disciplinară prin sesizarea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii. Așadar, Curtea reține că Inspekția Judiciară realizează doar cercetarea disciplinară, iar sancțiunile disciplinare prevăzute la art. 100 din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 826 din 13 septembrie 2005, se aplică de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, prin hotărâre, în condițiile Legii nr. 317/2004.

19. Curtea reține că, în procedura disciplinară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, se citează în mod obligatoriu, ca părți, atât judecătorul sau procurorul împotriva căruia se exercită acțiunea disciplinară, cât și Inspekția Judiciară ori, după caz, ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție [art. 49 alin. (1) din Legea nr. 317/2004]. Acțiunea disciplinară este susținută în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii de către inspectorul judiciar care a exercitat-o [art. 49 alin. (2) din Legea nr. 317/2004]. Părțile au dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și pot solicita administrarea de probe [art. 49 alin. (4) din Legea nr. 317/2004].

20. Pe de altă parte, Curtea observă că, potrivit art. 78 și art. 79 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, sancțiunile disciplinare în cazul funcționarilor publici se aplică de către persoana care are competența legală de numire în funcția publică, iar pentru analizarea faptelor sesizate ca abateri disciplinare și propunerea sancțiunii disciplinare aplicabile funcționarilor publici din autoritățile sau instituțiile publice se constituie comisii de disciplină. De asemenea, potrivit art. 250—252 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 345 din 18 mai 2011, angajatorul stabilește și aplică sancțiunea disciplinară, după efectuarea cercetării disciplinare prealabile. Ordinul/Dispoziția de sancționare sau decizia de sancționare pot fi atacate la instanțele competente de funcționarul public, respectiv de salariat.

21. Având în vedere toate aceste reguli aplicabile răspunderii disciplinare, pe de-o parte, a judecătorilor și procurorilor, iar, pe de altă parte, a funcționarilor publici/salariaților, nu poate fi primită comparația invocată de autoarea excepției între regulile privind acțiunea disciplinară a judecătorilor și procurorilor, care permit Inspecției Judiciare să atace hotărârea în materie disciplinară pronunțată de secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii și celelalte reguli aplicabile altor „categorii profesionale, incluzând funcționarii publici și în general cei angajați în sistemul public, precum și cei angajați în sistemul privat”, care nu permit „decât posibilitatea celui nemulțumit de sancțiunea disciplinară atacată de a o contesta în fața instanței competente”. Diferențele specifice între cei doi termeni ai comparației invocate de autoarea excepției — judecători sau procurori, pe de-o parte, și funcționari publici sau salariați, pe de altă parte — sunt date atât de statutul diferit al acestor categorii profesionale, cât și de rolul constituțional al Consiliului Superior al Magistraturii de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor.

22. Cu privire la invocarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea reține că, potrivit jurisprudenței sale, principiul egalității în drepturi presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). De asemenea, potrivit jurisprudenței constante a Curții Constituționale, situațiile în care se află anumite categorii de persoane trebuie să difere în esență pentru a se justifica deosebirea de tratament juridic, iar această deosebire de tratament trebuie să se bazeze pe un criteriu obiectiv și rațional (a se vedea în acest sens, cu titlu exemplificativ, Decizia nr. 366 din 25 iunie 2014, publicată în

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria Corina Petrescu în Dosarul nr. 1.183/1/2015 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și constată că dispozițiile art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 1 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 644 din 2 septembrie 2014). Aplicând aceste considerente de principiu la dispozițiile de lege criticate, Curtea constată că, prin posibilitatea conferită de lege Inspecției Judiciare și celorlalți titulari ai acțiunii disciplinare de a formula recurs împotriva hotărârii pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii în materie disciplinară, legiuitorul nu a încălcat art. 16 alin. (1) din Constituție, nestabilind un tratament juridic diferențiat în cadrul aceleiași categorii juridice.

23. Referitor la critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 134 alin. (2) din Constituție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit dispoziției constituționale, Consiliul Superior al Magistraturii îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, iar, potrivit textului de lege criticat, recursul împotriva hotărârii pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii în materie disciplinară poate fi formulat, pe de-o parte, de judecătorul/procurorul sancționat, iar, pe de altă parte, de Inspecția Judiciară sau de către ceilalți titulari ai acțiunii disciplinare care au exercitat-o. Or, recursul prevăzut de dispozițiile de lege criticate ca fiind o cale de atac împotriva hotărârii Consiliului Superior al Magistraturii, care are rol de instanță de judecată, trebuie să poată fi exercitat de toate părțile, inclusiv de titularii acțiunii disciplinare nemulțumiți de hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii. Fiind părți în procedura disciplinară desfășurată în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, citate ca atare în mod obligatoriu, Inspecția Judiciară ori, după caz, ministrul justiției, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție sau procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ca titulari ai acțiunii disciplinare, justifică interesul de a putea ataca cu recurs hotărârea Secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară.

24. De asemenea, critica de neconstituționalitate raportată la art. 134 alin. (3) din Constituție este neîntemeiată din moment ce norma constituțională prevede că „Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție”, fără a distinge între hotărârile prin care a fost sancționat judecătorul/procurorul și hotărârile prin care nu s-a dispus nicio sancțiune a acestuia. Astfel, dispoziția de lege criticată are același conținut ca norma constituțională invocată.

25. În final, Curtea constată că raportarea excepției de neconstituționalitate la dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție este nemotivată, autoarea excepției neindicând în ce mod dispozițiile de lege criticate contravin normei constituționale invocate și prin urmare, această critică nu poate fi primită.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 704

din 29 noiembrie 2016

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală, în varianta anterioară modificării prin art. II pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ouahmane Khalid în Dosarul nr. 1.994/116/2015 al Tribunalului Călărași — Secția penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.882D/2015.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Magistratul-asistent referă asupra faptului că autorul excepției a depus prin avocat concluzii scrise prin care solicită admiterea acesteia. De asemenea, partea Constantin Adrian Ungureanu a învederat Curții că nu dorește să fie prezent la judecarea prezentei excepții de neconstituționalitate, iar partea Ministerul Finanțelor Publice — Agenția Națională de Administrare Fiscală a depus concluzii scrise prin care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală și ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală. Astfel, dispozițiile art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală se aplică atunci când se ajunge la o confirmare a unui mandat de arestare emis în lipsă. Prin urmare, trebuie să existe o persoană care se sustrage, un mandat de arestare emis în lipsă, să fie prinsă persoana care se sustrage, iar după ce această persoană este prinsă, în conformitate cu art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, ea este adusă în fața unui judecător care va decide asupra confirmării sau nu a mandatului de arestare emis în lipsa acesteia, fiind deci aplicabile prevederile art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală. Or, aceste din urmă dispoziții legale nu erau încă aplicabile, întrucât, în speță a fost emis un mandat de arestare în lipsă, iar persoana vizată nu a fost încă prinsă. Prin urmare, în cauză nu era incidentă procedura prevăzută de textul criticat, motiv pentru care apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

5. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală, reprezentantul Ministerului Public susține că în cursul procedurii de cameră

preliminară și în cursul judecății poate fi dispusă arestarea preventivă dacă sunt îndeplinite **aceleași temeiuri și aceleași condiții** necesare pentru o arestare preventivă dispusă în cursul urmăririi penale de către judecătorul de drepturi și libertăți. În niciun caz acest text nu poate fi interpretat ca reglementând un caz de arestare obligatorie, pentru că textul arată că arestarea poate fi dispusă numai dacă sunt îndeplinite celelalte condiții prevăzute de lege. Simpla lipsă a unei norme de trimitere la soluția legislativă de respingere a propunerii de arestare preventivă nu poate infirma aceste concluzii având în vedere că, în mod evident, textul lasă la aprecierea judecătorului de cameră preliminară ori a instanței de judecată admiterea sau nu a propunerii de arestare preventivă. Prin urmare, apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală, în varianta anterioară modificării prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 18 decembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 1.994/116/2015, **Tribunalul Călărași — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ouahmane Khalid într-o cauză penală aflată în procedura de cameră preliminară și în care s-a dispus arestarea preventivă în lipsă a inculpatului.

7. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, se susține că prevederile art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatul internațional privind drepturile omului* și art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 3, referitor la drepturile pe care le are orice acuzat, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece la confirmarea măsurii arestării preventive dispuse în lipsa inculpatului nu se recunoaște dreptul apărătorului acestuia de a participa la dezbateri, textul prevăzând expres că după ascultarea inculpatului pune concluzii procurorul.

8. În ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală se susține că acestea afectează dispozițiile constituționale ale art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, deoarece, prin norma de trimitere potrivit căreia „Dispozițiile art. 225, 226 și 228—232 se aplică în mod corespunzător”, se impune numai soluția de luare a măsurii arestării preventive, judecătorul de cameră preliminară neputând face și aplicarea corespunzătoare a dispozițiilor art. 227 din Codul de procedură penală care normează cu privire la posibilitatea respingerii propunerii de arestare preventivă.

9. **Tribunalul Călărași — Secția penală** opinează că prin modul de redactare a art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală se stabilește un cadru procesual și o situație atipică în ce privește lipsa dezbaterilor în cazul confirmării arestării preventive dispuse în lipsa inculpatului, rolul apărării fiind diminuat nejustificat, la prezența apărătorului în momentul

ascultării inculpatului. Textul stabilește că judecătorul hotărăște asupra confirmării după ascultarea inculpatului și luarea concluziilor procurorului, situație care lipsește procedura de caracterul contradictoriu, încălcându-se astfel dispozițiile constituționale ale art. 16 și art. 21 din Constituție.

10. Cât privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală, instanța de judecată apreciază că este întemeiată, deoarece, deși în practică nu se interpretează respectivul text ca excluzând *de plano* soluția respingerii propunerii de arestare preventivă în camera preliminară, forma sa poate duce la concluzia criticată de autor prin apărător.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală este neîntemeiată. Astfel, câtă vreme prevederile art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală se coroborează cu prevederile art. 88—96 din același cod care reglementează asistența juridică și reprezentarea, iar textul criticat menționează *expressis verbis* faptul că audierea inculpatului se face „în prezența avocatului acestuia” — fie că este avocatul ales, fie că este avocatul din oficiu, atunci prevederea contestată se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei juridice, fără privilegii și discriminări, fiind conformă cu art. 16 din Constituție.

13. Totodată, s-a apreciat că dispozițiile art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd în mod expres faptul că arestarea preventivă a inculpatului poate fi dispusă în procedura de cameră preliminară și în cursul judecății, pentru aceleași temeuri și în aceleași condiții ca și arestarea preventivă dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți în cursul urmăririi penale. Aceasta înseamnă că judecătorul de cameră preliminară sau instanța investită cu judecarea cauzei poate, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, respectiv de art. 223 din Codul de procedură penală, să admită propunerea de arestare sau, dacă apreciază că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru arestarea preventivă a inculpatului, să respingă, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului reținut. În acest din urmă caz, dacă sunt întrunite condițiile prevăzute de lege, judecătorul de cameră preliminară sau instanța investită cu judecarea cauzei poate dispune aplicarea uneia dintre măsurile preventive prevăzute de art. 202 alin. (4) lit. b)—d) din Codul de procedură penală.

14. S-a mai arătat că, în aplicarea prevederilor constituționale ale art. 53, art. 202 alin. (3) din Codul de procedură penală prevede că orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia. În acest sens, se face trimitere la jurisprudența Curții de la Strasbourg, respectiv Hotărârea din 8 noiembrie 2007, pronunțată în Cauza *Lelievre împotriva Belgiei*, paragrafele 90 și 97.

15. De asemenea, dispozițiile art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil, deoarece nu înlătură posibilitatea inculpatului de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil.

16. **Avocatul Poporului** apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, prin instituirea obligației ascultării inculpatului împotriva căruia s-a formulat propunerea de arestare preventivă s-a instituit o garanție a dreptului la apărare, oferindu-i acestuia posibilitatea de a da explicații în legătură cu faptele reținute în sarcina sa. Având în vedere importanța consecințelor ce decurg din adoptarea acestei măsuri preventive, se apreciază că se impune existența

unui cadru legislativ riguros și nesusceptibil de interpretări. Or, sintagma pentru care a optat legiuitorul în art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală, și anume „în prezența avocatului” nu clarifică dacă inculpatul beneficiază de o veritabilă asistență juridică sau doar de o prezență a avocatului care nu ar asigura exigențele dreptului la apărare, drept garantat constituțional.

17. Așa fiind, se apreciază că **dispozițiile art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale prin raportare la art. 21 din Legea fundamentală numai în măsura în care procedura de executare a mandatului de arestare preventivă emis în lipsa inculpatului asigură inculpatului condiții de asistență juridică.**

18. Referitor la pretinsa încălcare a art. 16 din Constituție se arată că textul nu aduce atingere principiului egalității în fața legii, sens în care se face trimitere la jurisprudența în materie a Curții Constituționale (a se vedea Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995).

19. În ce privește critica adusă art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală prin raportare la art. 21 din Constituție, Avocatul Poporului apreciază că aceasta poate fi reținută. Astfel, textul de lege criticat, stabilind organele judiciare îndrituite să dispună arestarea preventivă a inculpatului, în procedura de cameră preliminară și în cursul judecății, face trimitere la dispozițiile art. 225, 226 și 228—232 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător. Aceste dispoziții legale reglementează următoarele aspecte: soluționarea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale; *admiterea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale*; încunoștințarea despre arestarea preventivă și locul de deținere a inculpatului arestat preventiv; luarea măsurilor de ocrotire în caz de arestare preventivă în cursul urmăririi penale; mandatul de arestare preventivă; executarea mandatului de arestare preventivă; negăsirea persoanei prevăzute în mandatul de arestare preventivă.

20. Așa fiind, se constată că singurul text legal neinclus în enumerarea dispozițiilor care se aplică în mod corespunzător este art. 227 din Codul de procedură penală, care reglementează *respingerea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale*, respectiv dacă judecătorul de drepturi și libertăți apreciază că nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru arestarea preventivă a inculpatului, respinge, prin încheiere motivată, propunerea procurorului, dispunând punerea în libertate a inculpatului reținut.

21. În acest context, Avocatul Poporului apreciază că art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală încalcă prevederile art. 21 din Constituție, întrucât din interpretarea sistematică a acestor dispoziții rezultă că legiuitorul nu acordă judecătorului de cameră preliminară ori instanței de judecată posibilitatea prevăzută de art. 227 din Codul de procedură penală de a respinge propunerea de arestare preventivă, în situația în care nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru arestarea preventivă a inculpatului.

22. În concluzie, Avocatul Poporului susține că **dispozițiile art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care din interpretarea lor rezultă că judecătorul de cameră preliminară ori instanța de judecată nu pot face aplicarea art. 227 din Codul de procedură penală.**

23. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

24. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

25. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 231 alin. (7) cu denumirea marginală *Executarea mandatului de arestare preventivă emis în lipsa inculpatului și art. 238 alin. (1) Arestarea preventivă a inculpatului în procedura de cameră preliminară și în cursul judecății*, ambele din Codul de procedură penală. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea constată că, în realitate, criticile vizează numai teza finală a acestor prevederi, motiv pentru care obiectul excepției urmează a fi restrâns în consecință.

26. De asemenea, Curtea mai constată că dispozițiile art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală au fost modificate prin art. II pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016. Cu toate acestea, ținând seama de rațiunile avute în vedere de Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, potrivit căroră „sintagma «în vigoare» din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”, Curtea urmează a se pronunța asupra prevederilor art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală în redactarea anterioară modificării acestor prevederi prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016. Dispozițiile criticate au următorul conținut:

— Art. 231 alin. (7): „(7) *Judecătorul de drepturi și libertăți procedează la audierea inculpatului conform art. 225 alin. (7) și (8), în prezența avocatului acestuia, și, evaluând declarația inculpatului în contextul probelor administrate și al motivelor avute în vedere la luarea măsurii, dispune prin încheiere, după audierea concluziilor procurorului, confirmarea arestării preventive și a executării mandatului ori, după caz, în condițiile prevăzute de lege, revocarea arestării preventive sau înlocuirea acesteia cu una dintre măsurile preventive prevăzute la art. 202 alin. (4) lit. b)–d) și punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.*”

— Art. 238 alin. (1) teza finală: „[...] *Dispozițiile art. 225, 226 și 228—232 se aplică în mod corespunzător.*”

27. Cu privire la acest din urmă articol Curtea constată că, după modificarea sa prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, teza finală a art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală are în prezent următorul conținut: „*Dispozițiile art. 225—232 se aplică în mod corespunzător.*”

28. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 3, referitor la drepturile pe care le are orice acuzat, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că la termenul din **18 decembrie 2015** judecătorul de cameră preliminară a apreciat că îi revine competența să soluționeze cererea de arestare preventivă în lipsă a inculpatului Ouahmane Khalid formulată încă din timpul urmăririi penale și pentru care a existat și o solicitare orală formulată de reprezentantul Parchetului de pe lângă Tribunalul Călărași, în cursul procedurii de cameră preliminară, în temeiul art. 238 din Codul de procedură penală. În acest sens, având în vedere că

neprezentarea inculpatului în fața judecătorului de cameră preliminară, în condițiile legale sale citări, echivalează cu situația reglementată de art. 223 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală (inculpatul a fugit ori s-a ascuns, în scopul de a se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată), iar faptele pentru care s-a dispus trimiterea în judecată se încadrează între cele definite din perspectiva limitelor de pedeapsă (mai mare de 5 ani închisoare) și că gravitatea și consecințele acestora, modul de săvârșire, numărul de persoane implicate și conduita procesuală a inculpatului (despre care există date că ar fi părăsit teritoriul României, chiar dacă a avut cunoștință despre existența procedurilor penale derulate împotriva sa) impun privarea de libertate necesară pentru înlăturarea unei stări de pericol pentru ordinea publică, s-a dispus arestarea preventivă în lipsă a inculpatului Ouahmane Khalid pe o durată de 30 de zile începând cu data prinderii.

30. Totodată, judecătorul de cameră preliminară a dispus sesizarea Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) și art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală.

31. Cu privire la **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală**, Curtea constată că, în jurisprudența sa, a stabilit două criterii/condiții pentru existența legăturii textului criticat cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, condiții care trebuie întrunite cumulativ, respectiv aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecății și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014; Decizia nr. 189 din 31 martie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 423 din 15 iunie 2015; Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015; Decizia nr. 397 din 28 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 500 din 7 iulie 2015). Așa fiind, față de împrejurarea că în cauză s-a dispus arestarea preventivă în lipsă a inculpatului, atunci dispozițiile referitoare la executarea unui astfel de mandat sunt aplicabile în speță, interesul procesual al autorului excepției în invocarea acesteia fiind justificat.

32. În acest sens, autorul excepției susține că prevederile art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 referitor la *Egalitatea în drepturi*, art. 20 referitor la *Tratatele internaționale privind drepturile omului* și art. 21 referitor la *Accesul liber la justiție*, precum și dispozițiile art. 6 paragraful 3, referitor la drepturile pe care le are orice acuzat, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece la confirmarea măsurii arestării preventive dispuse în lipsa inculpatului nu se recunoaște dreptul apărătorului inculpatului de a participa la dezbateri, textul prevăzând expres că după ascultarea inculpatului pune concluzii procurorul.

33. Astfel, cât privește **pretinsa contrariedade a prevederilor criticate cu dispozițiile art. 16 din Constituție**, Curtea constată că acestea se aplică în mod egal tuturor persoanelor aflate în ipoteza juridică a normei. Principiul egalității nu înseamnă uniformitate, așa încât dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. Încălcarea principiului egalității și nediscriminării există atunci când se aplică tratament

diferențiat unor cazuri egale, fără să existe o motivare obiectivă și rezonabilă, sau dacă există o disproporție între scopul urmărit prin tratamentul inegal și mijloacele folosite. În alți termeni, principiul egalității nu interzice reguli specifice, în cazul unei diferențe de situații. Egalitatea formală ar conduce la aceeași regulă, în ciuda diferenței de situații. De aceea, inegalitatea reală, care rezultă din această diferență, poate justifica reguli distincte, în funcție de scopul legii care le conține (a se vedea Decizia nr. 107 din 1 noiembrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996).

34. În cauza de față se invocă faptul că la confirmarea măsurii arestării preventive dispuse în lipsa inculpatului nu se recunoaște dreptul apărătorului inculpatului de a participa la dezbateri. Autorul excepției, deși nu o arată *in terminis*, lasă de înțeles că aceasta ar constitui o discriminare față de situația juridică a inculpatului arestat preventiv în prezența acestuia. Or, o astfel de critică nu poate fi primită, deoarece, așa cum rezultă din textul art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală, aplicabil și în procedura de cameră preliminară conform art. 238 alin. (1) din același cod, judecătorul de cameră preliminară va proceda la audierea inculpatului potrivit art. 225 alin. (7) și (8) din Codul de procedură penală, respectiv inculpatul va fi audiat în prezența avocatului acestuia despre fapta de care este acuzat și despre motivele pe care se întemeiază propunerea de arestare, după ce în prealabil i-au fost aduse la cunoștință infracțiunea de care este acuzat, precum și dreptul de a nu face nicio declarație, atrăgându-i-se atenția că ceea ce declară poate fi folosit împotriva sa. De asemenea, nu pot fi ignorate nici dispozițiile art. 225 alin. (4) și (5) din Codul de procedură penală — aplicabile și în procedura de cameră preliminară conform art. 238 alin. (1) din același cod — potrivit cărora soluționarea propunerii de arestare preventivă se face numai în prezența inculpatului, **în afară de cazul când acesta lipsește nejustificat, este dispărut, se sustrage ori din cauza stării sănătății, din cauză de forță majoră sau stare de necesitate nu se prezintă sau nu poate fi adus în fața judecătorului**, sens în care, **în toate cazurile, este obligatorie asistența juridică a inculpatului** de către un avocat ales sau numit din oficiu. Așa fiind, audierea inculpatului — arestat anterior în lipsă — numai în prezența avocatului său ales sau numit din oficiu are, asemenea audierii inculpatului prezent, pentru care asistența juridică este tot obligatorie, aceleași valențe.

35. Prin urmare, fiind incidentă ipoteza în care asistența juridică este obligatorie, apărătorul ales sau numit din oficiu are toate drepturile procesuale astfel consacrate de art. 91 (referitor la *Avocatul din oficiu*), art. 92 (referitor la *Drepturile avocatului suspectului și inculpatului*) și art. 94 (referitor la *Consultarea dosarului*) din Codul de procedură penală, fie că în cauză se soluționează o cerere de arestare preventivă în cursul procedurii de cameră preliminară cu inculpatul prezent, fie că se soluționează o confirmare a arestării preventive și executarea mandatului de arestare dispus în lipsa inculpatului care se sustrage.

36. De altfel, dincolo de aceste argumente, Curtea constată că dispozițiile legale criticate se aplică tuturor inculpaților aflați în ipoteza normei. În plus, situația juridică în care se află inculpații arestați în lipsă nu este identică cu cea a inculpaților prezenți la momentul arestării preventive, pentru că, față de aceștia din urmă, privarea de libertate a primilor a fost dispusă în absența lor, situație care impune cu stringență instituirea ulterioară a unei proceduri speciale de executare a unui astfel de mandat de arestare preventivă emis în lipsa inculpatului. În acest sens, Curtea constată că, potrivit art. 231 alin. (4) și (7) din Codul de procedură penală, atunci când măsura arestării preventive a fost dispusă în lipsa inculpatului, organul de poliție va proceda la arestarea persoanei arătate în mandat, căreia îi va preda un exemplar al acestuia, după care o va conduce, în cel mult 24 de ore, la judecătorul care a dispus măsura. Totodată, judecătorul va proceda la audierea inculpatului cu privire la fapta de care este acuzat și despre motivele pe care s-a întemeiat

propunerea de arestare — conform art. 225 alin. (7) din Codul de procedură penală — în prezența avocatului acestuia și, numai după evaluarea acestei declarații în contextul probelor administrate, a motivelor avute în vedere la luarea măsurii și a concluziilor procurorului, va dispune confirmarea arestării preventive și executarea mandatului ori, după caz, revocarea sau înlocuirea arestului preventiv cu una dintre măsurile preventive prevăzute de art. 202 alin. (4) lit. b)—d) și punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

37. Cât privește **pretinsa contrarietate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală cu dreptul la un proces echitabil**, Curtea constată că este neîntemeiată, deoarece, așa cum s-a arătat, în procedura de confirmare a măsurii arestării preventive și a executării mandatului de arestare emis în lipsa inculpatului, acesta beneficiază de garanțiile specifice dreptului fundamental la apărare, fiind audiat cu privire la fapta de care este acuzat și despre motivele pe care se întemeiază propunerea de arestare preventivă formulată de procuror, în prezența apărătorului ales sau numit din oficiu, în condiții de oralitate și contradictorialitate.

38. În concluzie, Curtea constată că **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală este neîntemeiată**.

39. Referitor la **excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală**, Curtea constată că autorul excepției susține că acestea afectează dreptul la un proces echitabil, deoarece, în procedura de cameră preliminară, judecătorul nu poate dispune și respingerea propunerii de arestare preventivă, așa cum în cursul urmăririi penale o poate dispune judecătorul de drepturi și libertăți, conform art. 227 din Codul de procedură penală. Autorul excepției ajunge la o astfel de concluzie din absența trimiterii în norma contestată și la dispozițiile art. 227 din Codul de procedură penală referitoare la *Respingerea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale*. Prin urmare, critica autorului vizează, în realitate, dispozițiile **art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală**, în redactarea anterioară modificării acestor prevederi prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016.

40. Referitor la criticile formulate, Curtea reține că, fiind cea mai intruzivă dintre măsurile preventive, luarea măsurii arestului preventiv, indiferent de momentul procesual în care a fost dispusă, trebuie să se realizeze într-un cadru normativ clar, precis și previzibil, atât pentru persoana supusă acestei măsuri, cât și pentru organele de urmărire penală și instanțele de judecată. În caz contrar s-ar ajunge la posibilitatea limitării într-un mod aleatoriu a unuia dintre drepturile fundamentale esențiale într-un stat de drept: libertatea individuală. Este îndeobște admis, fiind reglementat prin dispozițiile art. 23 din Constituție, faptul că libertatea individuală nu este absolută, însă limitarea sa trebuie să se facă cu respectarea dispozițiilor art. 1 alin. (5) și ale art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală, iar gradul de precizie a termenilor și noțiunilor folosite trebuie să fie unul ridicat, dată fiind natura dreptului fundamental limitat (a se vedea Decizia nr. 553 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, paragraful 23). Așadar, standardul constituțional de protecție a libertății individuale impune ca limitarea acesteia să se realizeze într-un cadru normativ ce consacră garanția împotriva luării arbitrare a măsurii preventive, care, pe de o parte, să stabilească expres cazurile de limitare a acestei valori constituționale, iar, pe de altă parte, să prevadă o procedură dublată de criterii juridice **cu privire la existența rațiunilor care justifică arestarea**. De aceea, în dispozițiile art. 23 alin. (2) din Constituție legiuitorul a prevăzut că „Percheziționarea, reținerea sau **arestarea unei persoane sunt permise numai în cazurile și cu procedura prevăzute de lege**”.

41. În acest sens, legiuitorul a stabilit condițiile, cazurile și scopul luării măsurii arestării preventive, organul judiciar competent, actul prin care se dispune asupra măsurii arestării

preventive, procedura luării și, respectiv, a prelungirii arestării preventive, durata totală în cursul urmăririi penale a acestei măsuri, arestarea preventivă a inculpatului în procedura de cameră preliminară și în cursul judecății, durata maximă a arestării preventive în cursul judecății în primă instanță, încetarea de drept, revocarea și înlocuirea măsurii arestării preventive, calea de atac împotriva încheierilor prin care se dispune asupra măsurii arestării preventive în cursul urmăririi penale, în procedura camerei preliminare și în cursul judecății, verificarea măsurilor preventive în procedura de cameră preliminară și în cursul judecății — art. 202, art. 204—208, art. 223, art. 203 alin. (3), art. 224—239, art. 241—242 din Codul de procedură penală.

42. Așa fiind, Curtea constată că, în ce privește procedura arestării preventive a inculpatului în procedura de cameră preliminară și în cursul judecății, legiuitorul a exceptat *in terminis* posibilitatea respingerii propunerii de arestare preventivă, prin faptul că în dispozițiile art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală, în redactarea anterioară modificării lor prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 — aplicabilă însă în cauză — nu a făcut trimitere și la dispozițiile art. 227 din Codul de procedură penală referitoare la „*Respingerea propunerii de arestare preventivă în cursul urmăririi penale*”. Dispozițiile art. 238 alin. (1) din Codul de procedură penală conțin o *contradictio in adjecto*, câtă vreme prima teză statuează cu privire la posibilitatea arestării preventive în procedura de cameră preliminară și în cursul judecății, *pentru aceleași temeuri și în aceleași condiții* ca și arestarea preventivă dispusă de către judecătorul de drepturi și libertăți în cursul urmăririi penale (situație care implică inclusiv posibilitatea respingerii propunerii de arestare preventivă), iar cea de-a doua teză — reclamată de autor — interzice, prin exceptare expresă, posibilitatea respingerii propunerii de arestare preventivă.

43. În jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv în Hotărârea din 4 decembrie 1979, pronunțată în Cauza *Schiesser împotriva Elveției*, paragraful 31, s-a statuat că „magistratul” (împuțernicit prin lege cu exercitarea atribuțiilor judiciare) care soluționează cauze privind persoane arestate sau deținute preventiv, despre care face vorbire art. 5 paragraful 3 din Convenție, trebuie să îndeplinească anumite condiții, respectiv: independența față de executiv și de părți; o exigență de procedură, respectiv magistratul să asculte personal persoana adusă în fața sa, și **o exigență de fond, anume competența de a examina circumstanțele care impun sau nu detenția și pe aceea de a se pronunța, pe criterii juridice, cu privire la existența rașionilor care justifică arestarea**, iar, în absența lor, să poată ordona eliberarea persoanei arestate.

47. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 238 alin. (1) teza finală din Codul de procedură penală, în varianta anterioară modificării prin art. II pct. 54 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, ridicată de Ouahmane Khalid în Dosarul nr. 1.194/116/2015 al Tribunalului Călărași — Secția penală și constată că soluția legislativă care exclude aplicarea dispozițiilor art. 227 din Codul de procedură penală este neconstituțională.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 231 alin. (7) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Tribunalului Călărași — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 noiembrie 2016.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. VALER DORNEANU

44. Totodată, instanțele care se pronunță cu privire la posibilitatea menținerii în arest preventiv a inculpatului **trebuie să examineze toate elementele relevante concrete**, care sunt în măsură să confirme existența necesității acestei măsuri (Hotărârea din 8 iunie 1995, pronunțată în Cauza *Mansur împotriva Turciei*, paragrafele 55—56). De asemenea, prin Hotărârea din 24 iulie 2003, pronunțată în Cauza *Smirnova împotriva Rusiei*, paragraful 61, și Hotărârea din 7 aprilie 2009, pronunțată în Cauza *Tiron împotriva României*, paragraful 38, instanța de la Strasbourg a statuat asupra necesității **de a identifica indicii concrete care să justifice necesitatea menținerii privării de libertate**, indicii care fac ca interesul public să prevaleze asupra prezumției de nevinovăție a inculpatului și a dreptului fundamental la libertatea individuală a celui arestat.

45. În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că **un sistem automat de plasare în detenție provizorie** datorită existenței unei prezumții potrivit căreia arestarea este obligatorie pentru infracțiunile de o anumită gravitate, cu excepția cazului în care cel interesat reușea să dovedească că nu există riscul de a se sustrage de la proces sau de a comite o nouă infracțiune, este contrar art. 5 paragraful 3 din Convenție (a se vedea Hotărârea din 26 iulie 2001, pronunțată în Cauza *Ilijkov împotriva Bulgariei*, paragraful 87). Ținând seama de aceste exigențe, este cu atât mai evident că un sistem automat de plasare în detenție datorită stadiului procesual în care se află o cauză este contrar dispozițiilor art. 5 paragraful 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

46. În concluzie, Curtea constată că această deficiență de reglementare este de natură a încălca dispozițiile art. 23 din Legea fundamentală coroborat cu art. 5 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și art. 21 alin. (3) din Constituție, deoarece, pe de o parte, persoana supusă măsurii arestării preventive este privată de libertate în afara unor cazuri și proceduri legale aprioric stabilite, iar, pe de altă parte, câtă vreme norma în cauză poate fi interpretată, în absența oricăror altor criterii legale, în sensul legitimării privării obligatorii de libertate, persoana supusă măsurii nu poate beneficia de un proces corect și echitabil. Mai mult, modalitatea aleasă de legiuitor nu numai că obligă judecătorul de cameră preliminară/instanța de judecată să dispună privarea de libertate, dar nesocotește însăși esența actului de justiție care nu mai este imparțial pentru toți, ci diferențiat în funcție de faza procesuală în care se află o anumită cauză.

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind acordarea prestațiilor sub forma biletelor de tratament balnear, pentru anul 2017, prin sistemul organizat și administrat de Casa Națională de Pensii Publice

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 124 din Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre are ca obiect de reglementare regulile de stabilire a numărului biletelor de tratament balnear pentru anul 2017 și modul de acordare, distribuire și de decontare a acestora.

Art. 2. — În unitățile de tratament balnear, proprietate a Casei Naționale de Pensii Publice, este asigurat pentru anul 2017 un număr maxim de 56.394 de locuri la tratament balnear, repartizate pe maximum 18 serii de trimitere.

Art. 3. — La numărul de locuri prevăzut la art. 2 se adaugă, până la nivelul sumelor prevăzute cu această destinație în bugetul asigurărilor sociale de stat pe anul 2017, numărul de locuri la tratament balnear contractat cu alți operatori economici interesați, număr care se va stabili după atribuirea contractelor, în funcție de prețurile oferite pe bilet.

Art. 4. — Numărul biletelor de tratament balnear care se acordă gratuit categoriilor de persoane beneficiare ale prevederilor unor

legi speciale, cu caracter reparatoriu, se stabilește prin aplicarea unei cote de maximum 15% din totalul numărului de bilete, rezultat în conformitate cu prevederile art. 2 și 3.

Art. 5. — În perioada unui an calendaristic, persoana îndreptățită poate beneficia de un singur bilet de tratament.

Art. 6. — (1) Distribuția biletelor de tratament balnear se face de către Casa Națională de Pensii Publice, prin casele teritoriale de pensii.

(2) Decontarea costurilor biletelor de tratament balnear se face de către Casa Națională de Pensii Publice din fondurile aprobate prin Legea bugetului asigurărilor sociale de stat pe anul 2017 nr. 7/2017, la capitolul „Asigurări și asistență socială”, titlul „Asistență socială”, articolul „Ajutoare sociale”, alineatul „Ajutoare sociale în natură”, către prestatorii de servicii, potrivit legii.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

p. Ministrul muncii și justiției sociale,

Adrian-Marius Dobre,

secretar de stat

Ministrul finanțelor publice,

Viorel Ștefan

București, 2 martie 2017.

Nr. 82.

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

privind încetarea, prin acordul părților, a raportului de serviciu al domnului Pricăjan Dan-Aurel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului

Având în vedere Cererea domnului Pricăjan Dan-Aurel, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/1.517 din 1 martie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 97 lit. b) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, raportul de serviciu al domnului Pricăjan Dan-Aurel, inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului, încetează prin acordul părților.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANU

Contrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 2 martie 2017.

Nr. 217.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Vicențiu-Mircea Irimie în funcția
de secretar de stat la Ministerul Consultării Publice
și Dialogului Social**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Vicențiu-Mircea Irimie se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Consultării Publice și Dialogului Social.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 2 martie 2017.
Nr. 218.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Dorin-Octavian Corcheș
în funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii
și Dezvoltării Rurale**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Dorin-Octavian Corcheș se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 2 martie 2017.
Nr. 219.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea doamnei Ruxandra Elena Gîndu
din funcția de președinte al Autorității
pentru Administrarea Activelor Statului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobată cu completări prin Legea nr. 360/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Ruxandra Elena Gîndu se eliberează din funcția de președinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 2 martie 2017.

Nr. 220.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Florian Daniel Geantă în funcția
de președinte al Autorității pentru Administrarea Activelor
Statului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 8 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 23/2004 privind stabilirea unor măsuri de reorganizare a Autorității pentru Valorificarea Activelor Bancare prin comasarea prin absorbție cu Autoritatea pentru Privatizare și Administrarea Participațiilor Statului, aprobată cu completări prin Legea nr. 360/2004, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Florian Daniel Geantă se numește în funcția de președinte al Autorității pentru Administrarea Activelor Statului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Mihai Busuioc

București, 2 martie 2017.

Nr. 221.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Mitea Ilie Dumitru Haralambie
din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Agenției Domeniilor Statului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 5 alin. (1) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Mitea Ilie Dumitru Haralambie se eliberează din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Domeniilor Statului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 2 martie 2017.

Nr. 222.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Alexandru-Valentin Tachianu
în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat,
al Agenției Domeniilor Statului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 5 alin. (1) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Alexandru-Valentin Tachianu se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Domeniilor Statului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 2 martie 2017.

Nr. 223.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea doamnei Alina Luminița Catan din funcția
de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Agenției Domeniilor Statului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 5 alin. (1) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Alina Luminița Catan se eliberează din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Domeniilor Statului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai BusuiocBucurești, 2 martie 2017.
Nr. 224.**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind numirea domnului Marius Postolache în funcția
de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Agenției Domeniilor Statului**

În temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 5 alin. (1) din Legea nr. 268/2001 privind privatizarea societăților ce dețin în administrare terenuri proprietate publică și privată a statului cu destinație agricolă și înființarea Agenției Domeniilor Statului, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marius Postolache se numește în funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Agenției Domeniilor Statului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai BusuiocBucurești, 2 martie 2017.
Nr. 225.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru revocarea domnului Ioan Gherheș din funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Protecția Mediului

Având în vedere propunerea formulată de viceprim-ministru, ministrul mediului,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2012 privind reorganizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului și a instituțiilor publice aflate în subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale decizii, domnul Ioan Gherheș se revocă din funcția de pentru Protecția Mediului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 2 martie 2017.

Nr. 226.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

pentru numirea domnului Viorel Toma în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Protecția Mediului

Având în vedere propunerea formulată de viceprim-ministru, ministrul mediului, prin Adresa nr. 1.092/D.C. din 17 februarie 2017, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/3.107/M.B. din 17 februarie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 6 alin. (1) și (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2012 privind reorganizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Protecția Mediului și a instituțiilor publice aflate în subordinea acesteia, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Viorel Toma se numește în funcția de președinte, cu rang de secretar de stat, al Agenției Naționale pentru Protecția Mediului.

PRIM-MINISTRU

SORIN MIHAI GRINDEANUContrasemnează:Secretarul general al Guvernului,
Mihai Busuioc

București, 2 martie 2017.

Nr. 227.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

